

BOŽÍ POČTY

Co říká Písmo? ,Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘ (Ř 4:3)

1. čtení: Genesis 15:1-20

Hlavní čtení: Římanům 4:1-12

I. NAŠE POČTY

Milí bratři, milé sestry,

víte, kolik je 756 482 + 327 867? Nevíte? A když ten vzoreček zopakují, budete podruhé vědět výsledek? Nevadí. Stejně nemám, jak to zkontrolovat. Já jsem si to předem nespočítal. Před rokem jsme se synem na jedné procházce zkoušeli číselnou řadu. Násobky dvou. Já jsem řekl „2“ a on řekl „4“. Já jsem řekl „8“ a on řekl „16“. Začátek byl snadný. Dostali jsme se bez pomoci kalkulačky někam ke 4 miliónům. Ale tam už jsme si nebyli jisti, zda neděláme chyby. A hlavy jsme měli úplně odvařené. Žádní velicí počtáři nejsme. Na rozdíl třeba od mého mladšího bratrance, který vystudoval matematiku a také ji vyučuje. S kalkulačkou v ruce jsme ho vždycky zkoušeli z těžkých příkladů. Všechno věděl. Měl na to systém. A bystrou mysl. Už při zápisu do první třídy si ho paní učitelka zapamatovala. Zeptala se ho: *Chlapečku, umíš počítat do deseti?* On jí odpověděl: *Já umím počítat do triliónu.*

Bratři a sestry, Hospodin je veliký počtář. Hospodin umí skvěle počítat. To předpokládáme, když jej oslavujeme jako velemoudrého a vševědoucího Boha. Apoštol Pavel to o něm navíc dnes tvrdí. Celkem 11x (to jsem spočítal sám) v této 4. kapitole listu Římanům prohlašuje, že Bůh počítá.

Boží počty jsou však jiné než ty naše počty. My jsme zvyklí počítat kdeco. Už dítě ví, že je dobré umět počítat, když jde do obchodu pro nanuk. A že třeba za 10 korun si nanuk nekoupí. Potřebuje víc. U toho mu vždycky rádi připomeneme, že za 10 korun jsme kdysi měli skvělý nanuk, a ještě nám zbylo. My zase víme, kolik stojí máslo a maso. A v kterém supermarketu nabízí skutečné slevy. A také si umíme spočítat, zda jsme dostali přiměřenou mzdu za odpracovaný měsíc v zaměstnání. Na to nám kolikrát stačí letmý pohled na výplatní pásku. Také rádi srovnáváme čísla. Kolik si vydělám já. A kolik si vydělá moje drahá polovička nebo jiný člen mé rodiny. Nebo můj spolupracovník, kolega či kolegyně v práci. Případně můj soused. Samozřejmě výplatní pásky našich bližních nemáme před očima. To by nebylo slušné. Dokonce není ani slušné se ptát, kolik si kdo vydělá. Ale napadne nás to. Přemýšlíme nad tím. Známy si koupil nové auto, a tak si asi nežije úplně špatně. A co teprve dědictví? Na tom se teprve ukáže, že každý z nás počítá trochu jinak. Počítáme, když chceme nejlépe zhodnotit úspory. Nebo když chceme vyjít do příští výplaty. Nebo když máme před sebou rekonstrukci domácnosti. Anebo dovolenou u moře. Vlastně počítáme pořád.

Ale pozor, bratři a sestry! My zdaleka nepočítáme jen peníze! Počítáme kalorie. Počítáme hvězdy na obloze. Počítáme stránky v knize, které nám ještě zbývají. Počítáme hosty pozvané na svatbu. Počítáme porce guláše. Počítáme čas! Počítáme dobu strávenou s mobilem v ruce. Počítáme, kolik hodin jsme pracovali, kolik hodin jsme odpočívali, kolik hodin jsme spali. Kolik dní nám ještě zbývá do konce dovolené, do začátku školního roku, do Vánoc, do narozenin. Přemýšlíme, kolik let nám ještě zbývá života. Počítáme, jak dlouho se u nás zdrželi známí na kafičku. Nebo jak dlouho u nás už děti či vnoučata nebyly. A také: Počítáme lidem, kolikrát nám lhali, kolikrát na nás křičeli, kolikrát nám nepomohli, kolikrát se nám vysmáli, kolikrát nás podrazili, kolikrát se k nám otočili zády. Jen v případě, když se to žel opakuje příliš často, nakonec prohlásíme: *Já už to ani nepočítám.* Zároveň si můžeme být jisti, že druzí dělají totéž. Také nám všechno počítají. Kolikrát jsme je urazili, kolikrát jsme je rozplakali, kolikrát jsme je nechali na holičkách, kolikrát jsme jim něco slíbili a slib jsme nedodrželi. A nedej Bože, kolikrát jsme je třeba i pomluvili.

Ale abychom nebyli jen u těch negativních počtů. My umíme počítat i pozitivní události. Kolikrát se na nás lidé usmáli, kolikrát nám pomohli, kdy nám něco pěkného koupili, co všechno pro nás udělali, kolik let nás milovali a s námi žili. A v takovém případě ta věta zní krásně: *Já už to ani nepočítám.* A proto lidé dostávají různá ocenění za svého života, někdy i posmrtně. Jako výraz úcty k tomu, co všechno daný člověk učinil a vykonal. Co všechno se mu podařilo. Proto pozůstálí přicházejí na pohřeb s kyticí a v slzách. A s vděčností za život zesnulého.

II. BOŽÍ POČTY

A znovu: *Boží počty nejsou naše počty*, zvěstuje nám dnes apoštol Pavel. A to je nejlepší zpráva dne. Nejlepší zpráva roku. Nejlepší zpráva našeho života. Nejlepší zpráva v dějinách lidstva. *Bůh počítá jinak než my.* To nám apoštol ukazuje na příkladu dvou duchovních velikánů, praotce Abrahama a krále Davida.

V případě Abrahama Bůh přičítá Abrahamovi spravedlnost. A v případě Davida Bůh odečítá jeho hřích. Takže Bohu není vlastní „*má dáti – dal*“. Kdyby tomu tak bylo, museli bychom si Boží přízeň zasloužit. Museli bychom jednou Bohu splatit dluh, který nám narůstá každého dne. A to by byla ta nejhorší zpráva, kterou bychom v životě slyšeli. Protože to by se nám nikdy nepodařilo. Nikdy! Před svatým a spravedlivým Bohem nikdo z vlastních sil neobstojí. Žádný člověk. Žádný hříšník. Na konci života bychom si jen mysleli, že jsme před Bohem obstáli, protože jsme spoustu věcí udělali dobře. *Jsem přece slušný člověk, který se staral o svou rodinu a chodil poctivě do práce.* Lidé nás budou oplakávat a vzpomínat na nás v dobrém. A některým i sochu postaví. A o jiných napíší článek nebo rovnou knihu. A o dalších se budou děti učit ve škole. A my zavřeme oči s dobrým pocitem, že jsme žili spořádaně. A že to bude stačit. Ale až bychom stanuli před Božím trůnem, svatý Bůh by provedl konečné vyúčtování. Nejvyšší by nám spočítal, jak jsme opravdu žili. Bůh nám však nechce vystavit účet za náš hříšný život. On se rozhodl počítat jinak.

- ¹ *Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl?* ² *Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem!* ³ *Co říká Písmo? „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.“*

Co tedy říká Písmo? To je naprosto zásadní princip. Písmo a jediné Písmo je rozhodčím ve věcech mezi Bohem a člověkem. Bůh skrze své slovo nám sděluje, jak k nám ve skutečnosti přistupuje. Abrahamovi připočetl spravedlnost, kterou Abraham neměl. Učinil z něj spravedlivého. Tedy hodného Boží blízkosti. Hodného být a žít s Bohem nyní i navěky. To mu Bůh daroval. Ne proto, že by si to Abraham zasloužil za svou věrnost, oddanost a poslušnost. Ale proto, že se Bůh rozhodl spravedlnost mu darovat. Za to Abraham nezapltil. Abraham přijal spravedlnost od Boha jako milostivý dar. Skrze víru. Abraham uvěřil Bohu. Přijal jeho zaslíbení do budoucna ohledně jeho potomků, jak jsme slyšeli v prvním čtení. Že nejen s ním, ale i s jeho potomky, co jich jen jednou bude, Hospodin bude jednat laskavě a milostivě. Abraham uvěřil. Spolehl se na Boha. A Bůh daroval Abrahamovi spravedlnost ze své přehojné milosti. A proto se Abraham nemá čím chlubit. Vždyť se nad ním Bůh smíloval. Může se chlubit jen Boží milostí. Může se chlubit Bohem, že se chtěl Nejvyšší stát jeho přítelem dnes a navěky. Že se Bůh rozhodl s ním jednat, s ním kráčet, s ním být. Určitě by se radostně připojil k Pavlovi, který s radostí a úlevou prohlásil:

- *Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.* (Ga 6:14)

A totéž platí pro nás všechny, bratři a sestry. Říká kdo? Říká Písmo. Říká Bůh sám. Kdyby nám to sám Bůh nesdělil, nevěřil bych tomu. Je to až příliš neuvěřitelná zpráva.

- ²³ *To, že mu to „bylo počítáno“, nebylo napsáno jen kvůli němu,* ²⁴ *nýbrž také kvůli nám, jímž má být započteno, že věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána,* ²⁵ *jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.*

Bůh nám připočítal spravedlnost. Učinil tak jen a jen díky svému Synu Ježíši. Ze své milosti, což jsme přijali vírou. Každý, kdo uvěřil Bohu, že Ježíš Kristus byl vydán pro naše přestoupení, pro naše hříchy, že zemřel kvůli nám na kříži, abychom my nemuseli zemřít navěky, je a bude spravedlivý před Bohem. To je darovaná spravedlnost. Spravedlnost, kterou nám Bůh svobodně a laskavě v Kristu vydobyl a daroval. Kdyby nám ji nepřipočítal, nikdy bychom s Bohem žít nemohli. Co tedy Bůh učinil? Vzal na sebe dluh, který jsme vůči němu měli a máme. To přece rodiče dělají, no ne? Když dítě nechtě rozbije sousedovic dítěti kolo, kdo to zaplatí? Dítě? Ne! Jeho rodiče. Vezmou ty nepřijemnosti na sebe. Bůh skrze svého Syna Ježíše srovnal náš dluh, který jsme vůči němu i vůči druhým měli. Sám zaplatil za náš hřích. Daroval nám spravedlnost. A proto je to drahá milost. Nic laciného. Ježíše Krista, spravedlivého mezi spravedlivými, to stálo život. Ale Bůh ho nenechal smrti ve spárech. Vzkřísil jej z mrtvých. A tím Bůh ukázal celému stvoření, všem vládám i mocnostem, že jeho Syn byl spravedlivý. A totéž učiní jednou i s námi, při svém soudu. Vzkřísí nás k životu věčnému. Splní, co nám slíbil, protože patříme spravedlivému Ježíši Kristu. Nyní ve víře. Jednou se vším všudy. Úplně. Dokonale. Naše spravedlnost se v ten den stane skutečností.

A teď ta obrácená strana mince. Bůh z milosti také odečítá náš hřích. To apoštol Pavel ukazuje na dalším duchovním velikánovi, na králi Davidovi.

- ⁶ *Vždyť i David prohlašuje za blahoslaveného člověka, jemuž Bůh připočítává spravedlnost bez skutků:* ⁷ *„Blaze těm, jímž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty.“* ⁸ *Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích.“*

Vůbec se nedivím, že David sebe i jemu podobné nazývá blahoslaveným, blahoslavenými. Vždyť blaze je člověku, který před Bohem vyznal svůj hřích a prožil, že mu Bůh jeho hřích už nepočítá. Že mu celý jeho dluh odpustil.

Evangelia jsou plná takových příběhů. Žena hříšnice umývá svými slzami Ježíšovy nohy. Proč? Snad ze strachu z Božího hněvu a soudu? Ne! Z lásky! Kristus jí totiž zvěstoval Boží milost. (L 7) Celník Zacheus sleze ze stromu, protože ho Ježíš zavolá. Najednou touží všechny dluhy splatit. Ale dřív, než po tom zatouží, Zacheus slyší, že Ježíš se ho neštítí. Že chce být hostem v jeho domě, přestože všem samospravedlivým lidem kolem nich se to nelíbí. Kristus mu všechno odpustil.

- *Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo.* (L 19:9-10)

A apoštol Petr, kterému Kristus odpustil, že ho v klíčových chvílích hned třikrát zapřel? A farář Petr, kterému Kristus odpustil už tolik hříchů a přestupků? Však to sami znáte, jaká úleva člověka zaplní, jaké blaho se v duši uvelebí, když smíme slyšet z Božího slova, že nám laskavý Pán nepočítá hřích. Slzy štěstí při večeři Páně. Nebo v našem pokojíku, když nás nikdo jiný nevidí. Davidovi měl Hospodin hodně co odpouštět. Byly to strašné hříchy, které David spáchal na Batšebě a jejím muži Urijášovi. Ale Bůh mu nakonec odpustil.

Bratři a sestry, někdy neumíme odpustit sami sobě. To je občas veliký zápas a zdlouhavý proces. Modlíme se k Bohu. Prosíme Hospodina za odpuštění toho, co se nám nepodařilo, co jsme zkazili, zničili, komu jsme ublížili, že jsme si Boha nevážili. Je nám to líto a trápíme se. Slyšíme z Božího slova, že nám skrze Ježíše Bůh všechno odpouští. Ale sami sobě odpustit nedokážeme. Co s tím? Bratře a sestro, když ti Bůh nepočítá tvá přestoupení, nepočítej si to ani ty sám, ani ty sama. On totiž zná mnohem lépe a přesněji všechny naše dluhy a přestoupení a hříchy. Mnohem lépe než my sami. Kdyby nám to všechno měl vyjevit, nechtěli bychom dál žít. Kdyby nám měl vypočítat všechno, čím jsme se kdy provinili proti němu i proti našim bližním, sami bychom se poslali do horoucích pekel.

Ale tentýž Bůh, svatý a vševědoucí, se rozhodl, že nám skrze Krista všechno odpustí. Nic ti nepočítá. Nic mně nepočítá. Tak si nehraj na přísnějšího a spravedlivějšího, než je on sám. Nedělej z Boha blázna. Když ti on odpouští, spolehni se na jeho odpuštění. To ti pomůže srovnat se s vlastní vinou. Na základě vlastních zkušeností vím, že kořenem celého problému je neochota přijmout Boží odpuštění. Nedokážeme sami sobě odpustit. A to důsledek toho, že Bohu úplně nevěříme, že on nám všechno, ochotně, laskavě, opravdově odpustil. Tak to dnes, křesťane slyš ještě jednou. Spolehni se na to, co říká Písmo:

- ⁷ *„Blaze těm, jimž jsou odpuštěny nepravosti a jejich hříchy přikryty. ⁸ Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích.“*

Amen.